

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. THIERY, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2011 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 januari 2012.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Sayed origine, verklaart afkomstig te zijn van de provincie Wardak. U woonde sinds 1992 (1370) samen met uw familie in Kaboel. Op 7 augustus 2006 trouwden u en uw broer, Sayed Farhad (O.V. 4853374), elk met een vrouw van Afghaanse origine die beide reeds enkele jaren in België verbleven. Op het trouwfeest was enkel naaste familie aanwezig. Verder werd niemand op de hoogte gesteld van het huwelijk. Op 19 december 2008 vierde u uw tweede huwelijksverjaardag. Ditmaal organiseerden u en uw broer een groot feest. Maanden later werden jullie gecontacteerd door de taliban. Ze verweten jullie met westerse vrouwen getrouwd te zijn. U werd vervolgens enkele keren per telefoon bedreigd. Uw broer werd drie keer bedreigd en de taliban stuurde ook een dreigbrief naar uw familiehuis in Wardak. De taliban eiste dat u en uw broer elk 100.000 USD aan hen zouden afstaan. Omdat jullie niet over voldoende financiële middelen beschikten, besloten jullie het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 10 november en reisde naar België waar u op 28 maart 2011 aankwam en een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: een taskara, zeven attesten betreffende de medische situatie van uw echtgenote en een huwelijksakte.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er problemen ondervond met de taliban omwille van uw huwelijk met een Afghaanse vrouw die in België woont. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Vooreerst slaagde u er immers niet in om uw beweringen inzake uw problemen met de taliban omwille van uw huwelijk aan te tonen met coherente en overtuigende verklaringen, noch met de nodige stukken die uw beweringen zouden ondersteunen. Zo is het uiterst merkwaardig te noemen dat u pas rond de zomer van 2009 problemen zou hebben gekregen omwille van uw huwelijk in de zomer van 2006. Tijdens het gehoor verklaart u dit door te stellen dat er voor het jubileumfeest in 2008 buiten de naaste familie uit Wardak en de burens in Kaboel niemand op de hoogte was van jullie huwelijken (cgvs, p.8 en cgvs, Sayed Farhad, p.9 en 10). Het huwelijksfeest in 2006 zou immers in beperkt gezelschap hebben plaatsgevonden en niemand in uw geboortestreek zou op de hoogte zijn gebracht. In de eerste plaats is het weinig aannemelijk dat u en uw broer niemand iets zouden hebben verteld over jullie huwelijk. Uw 1 broer kon immers tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal geen enkel motief aanhalen voor deze geheimhouding. Toen hiernaar werd geïnformeerd stelde hij hierover immers enkel dat hij het niet wilde vertellen. Gevraagd naar de reden waarom hij niets over zijn huwelijk wilde vertellen verwees hij vreemd genoeg naar het feit dat er onvoldoende plaats was in 2006 (cgvs, Sayed Farhad, p.10). Ook uw bewering met betrekking tot het beperkte gezelschap waarin uw huwelijk in 2006 zou zijn gevierd, verrast. Uit het verslag van uw interview in het kader van uw vraag tot gezinshereniging voor de ambassade van België te Islamabad blijkt immers dat u aangaf dat er twee tot driehonderd personen aanwezig waren bij het huwelijk (interview met Sayed Khalid, p.3). Niet alleen komen deze verklaringen niet overeen met uw bewering in het kader van uw asielverzoek ze zijn evenzeer tegenstrijdig aan de beweringen van uw broer voor het Commissariaat-generaal. Hij stelde immers dat er slechts honderd twintig personen aanwezig waren bij het huwelijk (cgvs, Sayed Farhad, p.6). Hoewel honderd twintig aanwezigen een stuk minder is dan twee à driehonderd, kan niet worden gesteld dat een dergelijk aantal als dermate beperkt kan worden bestempeld dat de buitenwereld gedurende 2 jaar niet van op de hoogte zou zijn geraakt van uw huwelijk. Temeer daar het beperken van de omvang van het feest niet de bedoeling had om het huwelijk verborgen te houden (cgvs, p.7 en 8). Toen uw broer uitdrukkelijk werd gevraagd waarom hij zijn huwelijk niet publiek maakte, wist hij geen antwoord te geven en stelde hij dat jullie geen plaats hadden in 2006 (cgvs, Sayed Farhad, p.10). Met betrekking tot de redenen achter het trouwfeest in beperkt gezelschap is het verder opmerkelijk dat uw broer niet verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan op dat moment (cgvs, Sayed Farhad, p.10) terwijl u dit wel uitdrukkelijk deed (cgvs, p.7). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring voor het feit dat de taliban u pas in de zomer van 2009 voor het eerst aansprak over uw huwelijk met een "westerse" vrouw.

Wat dit betreft moet er overigens worden opgemerkt dat er ook nog zeven maand verliep tussen het feest dat u gaf voor uw jubileum en de eerste bedreigingen van de taliban. Ook hiervoor kon u geen concrete verklaring bieden. Hiernaar gevraagd stelde u immers enkel dat u vroeg of later problemen kreeg en dat dat een probleem is voor de mensen (cgvs, p.7). Toen u gevraagd werd wat u met "de mensen" bedoelde was uw antwoord dat problemen geen datum hebben (cgvs, p.7). Inzake de datum waarop u en uw broer voor het eerst telefonisch werden gecontacteerd dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw broer zich deze precies kunnen herinneren. Eerst stelde u dat u voor het eerst gebeld werd in de "zevende of zesde maand van 2009" en dat uw broer enkele dagen na u gebeld werd (cgvs, p.6). Toen werd gevraagd om te verduidelijken wanneer die telefoons precies hadden plaatsgevonden, antwoordde u dat de eerste keer de zevende maand was en de tweede keer de achtste maand, maar dat u niet precies meer wist welke maand of dag het was (cgcs, p.6). Uw broer op zijn beurt verklaarde dat hij de eerste telefoon kreeg in de achtste of negende maand van 2009 en dat ook hij de precieze datum niet kende (cgvs Sayed Farhad, p.10). De vaststelling dat u, noch uw broer kunnen aangeven wanneer precies jullie voor het eerst werden bedreigd door de taliban ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie beweringen hieromtrent. Gezien de ernst van zulke dreigtelefoons en de invloed die zij hebben op iemands leven, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die voor het eerst wordt bedreigd door een groepering als de taliban kan aangeven wanneer dit exact is gebeurd. Hetzelfde kan overigens worden gesteld met betrekking tot de andere vijf à zes bedreigingen aan het adres van u en uw broer. Ook deze telefonische bedreigingen situeerde u immers, evenmin als uw broer, precies in de tijd. Inzake het aantal dreigtelefoons die jullie ieder kregen, legden u en uw broer bovendien tegenstrijdige verklaringen af. U beweerde wat dit betreft dat u drie telefoons kreeg van de taliban (cgvs, p.6) waar uw broer beweert dat u er slechts twee kreeg (cgvs Sayed Farhad, p.9). Gezien de ernst van de bedreigingen en de verbondenheid van de bedreigingen ten opzichte van u en uw broer kan redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw broer hierover gelijklopende verklaringen zouden afleggen. Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake de bedreiging vanwege de taliban.

De geloofwaardigheid van uw bewering betreffende uw problemen met de taliban wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u geen enkele concrete aanwijzing kan geven over de manier waarop de taliban aan jullie telefoonnummers raakte en hoe zij wisten dat u met een "westerse" vrouw getrouwd was. U giste toen hiernaar werd geïnformeerd dat het misschien het werk was van een spion (cgvs, p.7). Toen u werd gevraagd of u vermoedde dat er een spion van de taliban aanwezig was op het feest, kon u hierop geen concreet antwoord geven en stelde u het niet precies te weten (cgvs, p.7). Uw broer opperde dan weer dat mensen van het dorp hen misschien jullie telefoonnummer hadden gegeven, misschien hadden gezegd dat jullie met buitenlands waren getrouwd en jullie naar daar zouden gaan en misschien christen zouden worden (cgvs Sayed Farhad, p.9). Het feit dat u en uw broer niet verder komen dan speculaties over de manier waarop jullie in het vizier van de taliban zouden terechtgekomen zijn is geenszins bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw beweringen hierover aangezien men van iemand die wordt bedreigd door de taliban kan verwachten dat hij zich zou informeren over de manier waarop het zover zou zijn kunnen komen.

Ook de vaststelling dat u en uw broer pas in november 2010 Afghanistan verlieten terwijl uw laatste contact met de taliban dateerde van april 2010 ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de bedreigingen vanwege de taliban. Toen aan uw broer gevraagd werd waarom jullie nog een half jaar na de laatste bedreiging in Afghanistan bleven, antwoordde hij dat jullie eerst het geld voor de reis bij elkaar moesten sparen (cgvs Sayed Farhad, p.10). Van enige maatregel om zich te beschermen tegen de taliban maakte hij geen enkele melding. Ook u bleek geen maatregelen te hebben getroffen om u de taliban te hinderen in het uitvoeren van hun dreigementen. U stelde enkel uw gsm-nummer te hebben gewijzigd (cgvs, p.8) op het moment dat u besloot uw land van herkomst te verlaten. Het is echter weinig aannemelijk dat u in het licht van uw beweerde vrees voor uw leven omwille van de taliban niet meer maatregelen zou hebben genomen te verhinderen dat de taliban pogingen zouden ondernemen om hij bedreigingen uit te voeren.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw Afghaanse nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. Uw huwelijksakte is een indicatie dat u in het huwelijk

getreden bent, waaraan niet getwijfeld wordt. De medische attesten van uw vrouw hebben betrekking op haar gezondheidstoestand, maar dragen niets bij aan uw verklaringen betreffende uw problemen met de taliban in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. U gaf immers aan dat u sinds omstreeks 1992 (1370) in Kaboel woont met uw familie (cgvs, p 4)

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact 3 ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat uit de elementen en documenten aangekaart in het kader van zijn asielrelaas, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas blijkt en hieruit ook voldoende aannemelijk is gemaakt dat hij een gegronde vrees koestert voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Onder verwijzing naar het UNHCR Handboek en een uiteenzetting over de bewijslast besluit verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de fundamentele aanwijzingen en stelt hij dat zelfs indien er enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch moet gekeken worden naar het bestaan van effectieve risico's. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te weerleggen.

Aan het verzoekschrift worden twee bladzijden van een jaarrapport van 2010 “Protection of civilians in armed conflict”.

Ter terechtzitting legt verzoeker een kleurenkopie neer van een dreigbrief van de Taliban gericht aan hem en zijn broer.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het uiterst merkwaardig is dat hij pas rond de zomer van 2009 problemen zou hebben gekregen omwille van zijn huwelijk in de zomer van 2006, (ii) er ook moet opgemerkt worden dat er nog zeven maand verliep tussen het feest dat hij gaf voor zijn jubileum en de eerste bedreigingen van de taliban, (iii) hij noch zijn broer de datum waarop ze voor het eerst telefonisch werden gecontacteerd precies kunnen herinneren, (iv) hij geen enkel aanwijzing kan geven over de manier waarop de taliban aan hun telefoonnummers raakte en hoe zij wisten dat hij met een “westerse” vrouw getrouwd was, (v) hij en zijn broer pas in november 2010 Afghanistan verlieten terwijl het laatste contact met de taliban dateerde van april 2010, en (vi) en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. Verzoeker betoogt dat zijn vrees kan verklaard worden vanuit het objectieve gegeven van de dreiging die in Afghanistan uitgaat van de taliban tegenover 1) de sjiitische bevolkingsgroep waar hij deel van uit maakt en 2) buitenlanders waaraan verzoeker door zijn huwelijk wordt gelinkt.

2.4.2. Waar verzoeker voorhoudt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin wegens zijn religie om reden dat de taliban vaak gerichte acties doen tegenover sjiieten, zoals aanslagen en onthoofdingen en hij daarbij verwijst naar een jaarrapport van UNAMA, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. In casu beweert, doch toont verzoeker niet aan, noch met concrete verklaringen, noch met informatie over Afghanistan, dat thans in Afghanistan sjiieten het slachtoffer zijn van systematisch geweld vanwege de taliban, louter en alleen omdat ze sjiiet zijn. Bij lezing van het gehoorverslag heeft verzoeker op geen enkel moment gewag gemaakt van het feit dat hij omwille van zijn geloof en zijn behoren tot de sjiitische geloofsgemeenschap vervolgd wordt ("Hebt u alle redenen opgegeven? Ja dat waren alle redenen", gehoor, p. 8). Het is dan ook niet ernstig om dit thans voor het eerst voor te houden, zonder dat ook maar enige concrete aanwijzing wordt gegeven dat verzoeker ooit om willen van zijn religie zou zijn vervolgd of belaagd door de taliban of anderen in Afghanistan.

Hoe dan ook, uit de "Subject Related Briefing (verder: SRB) *"Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul"*", toegevoegd aan het administratief dossier, wordt onder het kopje *"Slachtoffers van geweld"*, op geen enkel moment melding gemaakt van het feit dat gerichte aanvallen worden gepleegd op personen louter en alleen omdat ze sjiiet zijn (p. 11-13). Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren vanwege de taliban omdat hij sjiiet is. In de mate verzoeker citeert uit het jaarrapport van 2010 van UNAMA, merkt de Raad op dat daaruit niet kan worden afgeleid dat slachtoffers van de AGE ('anti-government elements': overheidsopposanten) gevisieerd worden omdat ze behoren tot de sjiitische geloofsgemeenschap.

2.4.3. Zo verzoeker nog voorhoudt dat hij deel uitmaakt van een "bepaalde sociale groep", met name de sjiitische bevolkingsgroep en duidelijk wordt gevisieerd omwille van zijn link met een buitenlandse vrouw die door de taliban als niet-moslim wordt bestempeld, en hij verwijst naar de *"langdurige campagne"* tegen hem en zijn broer door de taliban, wijst de Raad er enerzijds op dat aan het relaas geen geloof wordt gehecht zoals blijkt uit wat volgt en anderzijds bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant is.

2.5.1. De Raad merkt op dat verzoeker zich in hoofdzaak beperkt tot het herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij echter de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

2.5.2. Verzoeker stelt weliswaar dat zijn problemen begonnen na de festiviteiten in 2008 en de dreigtelefoons en dreigbrieven expliciet refereren aan het huwelijk met een buitenlandse vrouw omdat er gevraagd werd een "boete" te betalen omwille van dit huwelijk, doch veel verder dan beweringen komt verzoeker niet.

Zo verzoeker betoogt dat het nieuws van het huwelijk niet was doorgedrongen tot Wardak omdat het grootste deel van de aanwezige familieleden in Kaboel woont en de burens uit Wardak niet uitgenodigd waren en het normaal is dat het nieuws zich niet heeft verspreid, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, uit zijn verklaringen en deze van zijn broer blijkt dat volgens hen in ieder geval minstens honderd twintig personen aanwezig waren op het huwelijk in de zomer van 2006, zodat het niet aannemelijk is dat de buitenwereld niet op de hoogte zou zijn geweest van het huwelijk van verzoeker. Dit klemmt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat er een 120-tal familieleden aanwezig waren terwijl er in het totaal een 300-tal genodigden waren, wat bezwaarlijk bevorderlijk is voor de geheimhouding van een huwelijk. Derhalve wordt aan deze bewering dat het huwelijk geheim moest worden gehouden geen geloof gehecht.

2.5.3. Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk de dreigtelefoons in de tijd kon situeren en dat dit een ingrijpende gebeurtenis was die hij samen met zijn broer heeft beleefd.

Daargelaten hoeveel precies en wanneer verzoeker en zijn broer dreigtelefoons zouden hebben ontvangen van de taliban, is het weinig geloofwaardig dat indien de taliban verzoeker en zijn broer

zouden willen afpersen omdat zij met een buitenlandse vrouw zijn getrouwd, zij zich zouden beperken tot een drietal telefoons aan ieder van de broers, verspreid over verschillende maanden. Het tijdsverloop tussen de beweerde bedreigingen staat haaks op de ernst van de bedreiging door de taliban. Dit klemt des te meer nu blijkt dat, niettegenstaande verzoeker en zijn broer regelmatig naar Wardak gingen (gehoor, p. 7) maar in Kabul tewerkgesteld waren, de taliban 7-maanden nadat het jubileum plaatsvond plots dreigtelefoons plegen, terwijl verzoeker zelf voorhoudt dat de taliban op de hoogte moet zijn gesteld van het feit dat zij met een buitenlandse vrouw gehuwd waren via een spion (gehoor, p. 7) en zij gedurende de laatste zes maanden dat verzoeker in Afghanistan was geen actie meer ondernamen (gehoor, p. 8). Waar verzoeker stelt dat hij ondergedoken leefde wijst de Raad erop dat de taliban de dreigbrieven naar verzoekers familiewoning in Wardak hebben gestuurd, naar verzoekers zeggen, en hun onderduiken geen verklaring biedt voor het feit dat de taliban blijkbaar geen verdere dreigbrieven meer stuurden.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verschillende facetten van verzoekers relaas niet geloofwaardig zijn en hij niet aantoont dat de taliban omwille van het huwelijk met een Afghaanse moslima die in België woont verzoeker en zijn broer viseert en bedreigt.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook geen begin van bewijs heeft van de dreigbrieven gestuurd door de taliban, en dat hij daarvoor geen valabele verklaring geeft. In de mate verzoeker en zijn broer thans een kleurenkopie neerleggen van een dreigbrief van de Taliban, gedagtekend 1391/02/15 (= 04/05/2012), wijst de Raad erop dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers opgediste relaas en dat het voorleggen van een kleurenkopie daar niets aan wijzigt. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het is overigens weinig aannemelijk dat de taliban plots na twee jaar nog iets van zich laten horen en in de dreigbrief het relaas van verzoeker en zijn broer herhaalt.

2.6. Gelet op het geheel van ongerijmde verklaringen en de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan als sjiïet door de taliban wordt vervolgd kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door de taliban en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met de verwijzing naar zijn ongeloofwaardig bevonden relaas en de bewering dat dit hem ontdoet van het profiel "gewone burger" toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal steunt niet correct zou zijn, noch maakt hij op deze wijze aannemelijk dat de commissaris-generaal uit de informatie de verkeerde conclusie zou hebben getrokken.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.10. In de mate verzoeker nog het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hi beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of vernoemde artikels van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

2.11. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS